

wał z poświęceniem dotkniętych epidemią dżumy i uzdrawiał ich znakiem krzyża. Gdy wędrował z powrotem, sam zapadł na zdrowiu, ale cudownie został uzdrowiony. Zmarł w więzieniu (ok. 1378 r.), w którym się znalazł z powodu niesłusznego oskarżenia o szpiegostwo. Po śmierci św. Rocha znaleziono w miejscu jego uwięzienia – jak głosi legenda – kartkę z napisem: „Ci, którzy zostaną dotknięci zarazą, a będą wzywać na pomoc św. Rocha, jako swojego pośrednika i patrona będą uleczeni”.

Kult św. Rocha był kiedyś bardzo żywy; poświęcono mu bardzo wiele kościołów, kaplic, wizerunków, szpitali, przytułków i bractw. Przypomnieć należy, że od 1688 r. w naszej parafii funkcjonowało „Bractwo Świętego Rocha”, które prowadziło szpital (istniejący pod tą nazwą aż do 1944 r.) i któremu zawdzięczamy także nabożeństwo Gorzkich żali. W naszej Bazylice od 1705 r. znajduje się ołtarz ku czci św. Rocha – w czasie Powstania Warszawskiego 1944 r. całkowicie zniszczony, a obecnie – stopniowo

rekonstruowany.

Święci Kościoła – to nie martwe obiekty muzealne, ale oni żyją dalej w Bogu i dzisiaj chcą być też naszymi opiekunami i orędownikami przed Bogiem. Podejmując odpowiedzialne zachowania wynikające z wiedzy medycznej, by zapobiegać i ochronić się przed rozszerzającą się epidemią koronawirusa; nie ulegając panice, prosimy Boga, za przyczyną św. Rocha o ustanie tej epidemii, o zdrowie dla chorych oraz siłę dla tych, którzy ofiarne niosą im pomoc.

Parafia Świętego Krzyża
ul. Krakowskie Przedmieście 3, 00-047 Warszawa
tel. 22 826 89 10, e-mail: swkrzyz.waw@interia.pl
strona internetowa: www.swkrzyz.pl
Konto: 59 1240 1024 1111 0010 0109 1158
Redakcja Mszy Św. Radiowej: tel. 22 826 70 74

Kancelaria parafialna
w dni powszednie: 10-12, 16-18; w soboty: 10-12
ks. proboszcz przyjmuje w środy

Redakcja biuletynu: ks. Marcin Rolke, ks. Piotr Rutkowski

BIULETYN PARAFIALNY

SURSUM CORDA

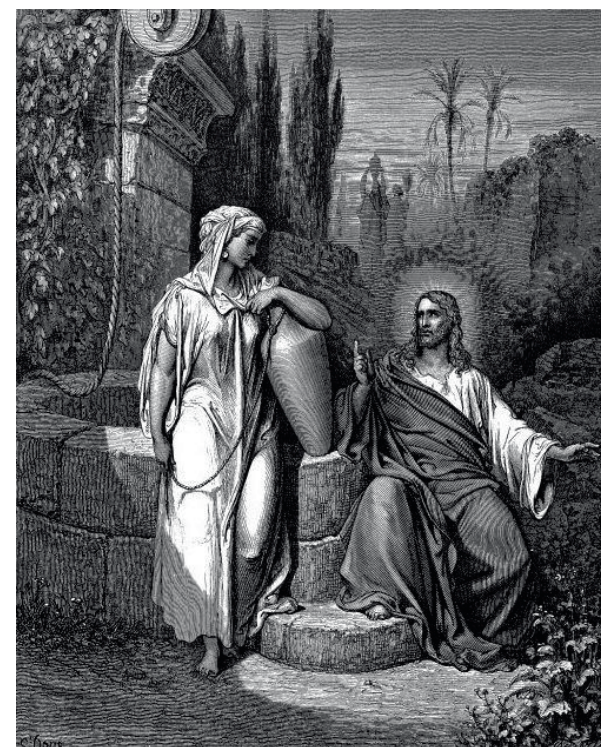
Parafii Świętego Krzyża w Warszawie
prowadzonej przez Księży Misjonarzy św. Wincentego a Paulo
od roku 1653

Niedziela, 15 marca 2020

III Niedziela Wielkiego Postu

Ewangelia wg św. Jana (J 4,5-42) – *Rozmowa Pana Jezusa z Samarytanką*

KOMENTARZ DO EWANGELII

Ewangelia tej trzeciej niedzieli Wielkiego Postu – to fragment opowiadający nam o spotkaniu Pana Jezusa z Samarytanką i o rozmowie o „wodzie żywej”. Było to wydarzenie niezwykle, biorąc pod uwagę kontekst zwyczajowy tamtego czasu. Pan Jezus pragnąc z Judei przejść do Galilei musiał wędrować przez Samarię. Judejczycy pogardzali Samarytanami uważając ich za nieczystych, podobnie jak pogan. Ośrodkiem kultu dla Samarytan była Góra Garizim i uznawali oni jedynie Pięcioksiąg Mojżesza. Według rabinów, było dość niewłaściwe zatrzymać się i rozmawiać z kobietą w miejscu publicznym, a takim miejscem były

Msze święte w niedzielę: 6, 7.30, 9 (radiowa), 10.30* (dla przedszkolaków), 10.30 (dla dzieci), 11.45 (suma), 13, 16, 19, 19.30* (dla studentów);

w dni powszednie: 6, 7, 7.30**, 8, 9, 12 (oprócz I sobót miesiąca), 16.30**, 17**, 18, 19**

Spowiedź w niedzielę: podczas każdej Mszy św.; w dni powszednie: 6 - 12, 17 - 19.30, w I piątek miesiąca: 6 - 12, 15.30 - 19.30

Adoracja Najświętszego Sakramentu od poniedziałku do piątku: 9.30 - 16.30**

(oznaczenia miejsc: * w dolnym kościele, ** w kaplicy Matki Bożej Częstochowskiej)

studnie – ulubione miejsce przystanku podczas długich podróży. Dlatego też zachowanie Pana Jezusa wywołuje zdumienie kobiety a także uczniów.

Ewangelista rozpoczynając relację o tym spotkaniu Zbawiciela z kobietą z Samarii zauważa też ludzki rys Pana Jezusa: zmęczenie po długiej wędrówce w słońcu. „Woda żywa” – źródłana, tak upragniona na Wschodzie, symbolizowała życie dane przez Boga. Pan Jezus w rozmowie z Samarytanką posługuje się tym symbolem „wody żywej”, aby wskazać na dar, jaki przyszedł ofiarować ludziom: prawdę, życie Boże, Ducha Świętego. Zbawiciel stara się w tym dialogu z Samarytanką doprowadzić ją do zrozumienia, że to On jest obiecany Mesjaszem – a to Pan Jezus wyraźnie oświadcza wobec swojej rozmówczyni. Jednym z owoców tego spotkania Pana Jezusa z Samarytanką była także wiara wielu Samarytan w Pana Jezusa jako Zbawiciela świata, czego początkiem był dialog tej kobiety z miłosiernym Panem.

Dla jeszcze głębszego zrozumienia tego fragmentu Ewangelii oraz powodu, dlaczego rozważamy go w Wielkim Poście, trzeba nam sobie przypomnieć jeden z istotnych wymiarów „Świętej Czerdziesiąticy” („Quadragesima”), która była też okresem ostatecznego przygotowania katechumenów – dorosłych kandydatów do przyjęcia sakramentu chrztu świętego, którego uroczyste udzielano podczas Wigilii Paschalnej. W III, IV i V niedzielę Wielkiego Postu odbywały się skrutynia chrzcielne – rodzaj swoistego badania stanu duchowego przygotowania kandydata do przyjęcia tego wielkiego, podstawowego sakramentu. Wtedy też biskupi prowadzący te skrutynia wygłaszali pouczenia dotyczące sakramentu chrztu świętego, opierając je o wybrane fragmenty Ewangelii nawiązujące do tego sakramentu. „Wymowa chrzcielna” rozważanego dzisiaj fragmentu Ewangelii o prawdziwej „wodzie żywej”, której źródłem jest Chrystus udzielający Ducha Świętego jest oczywista i dlatego był on też odczytywany podczas pierwszego skrutynium – w trzecią niedzielę „Quadragesimy”. Natomiast my dzisiaj przygotowujemy się do odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych w Wigilię Paschalną.

WIZYTACJA KANONICZNA NASZEJ PARAFII 15-16 MARCA

W niedzielę 15 marca br. przybywa do naszej parafii świętokrzyskiej ks. bp Piotr Jarecki, aby zgodnie z prawem kanonicznym przeprowadzić wizytację naszej parafii. Określenie „wizytacja” wiąże się z różnymi odczuciami, a termin „prawo kanoniczne”, być może nie dla wszystkich jest w pełni zrozumiałe, warto więc dokładnie wyjaśnić sobie ich znaczenia.

Prawo kościelne – to obowiązujące w Kościele normy postępowania. Nazywa się je też prawem kanonicznym, gdyż normy te ujęte są w kanony (łac. canon – reguła, miara). Prawo, które wydaje Kościół opiera się na prawie Bożym, a prawo kościelne jest praktycznym zastosowaniem prawa Bożego. Prawo w Kościele ustanawiają główni nauczyciele wiary, a więc papież i sobór powszechny dla całego Kościoła, biskupi dla diecezji, a wyżsi przełożeni zakonni dla swoich wspólnot. Forma prawa kościelnego się zmienia. Obecnie obowiązujący Kodeks Prawa Kanonicznego został ogłoszony przez papieża Jana Pawła II 25 stycznia 1983 r. W swojej istocie prawo kościelne ma służyć dobru i właściwemu funkcjonowaniu wspólnoty kościel-

nej. Zachowanie prawa w Kościele to nie tylko poprawne stosowanie się do jego przepisów, lecz to praktyka wiary i miłości. Dlatego też większość kanonów podanych jest jako odwołujące się do sumienia wskazania i zachęty. Są także ściśle nakazy i zakazy, niektóre z nich nawet z funkcją karną lub obwarowane stwierdzeniem, że działanie im przeciwne uznaje się za nieważne; jest tak dlatego, że Kościół uważa sprawę ujętą w kanonie za bardzo ważną.

Parafia – to najmniejsza terytorialnie jednostka organizacji duszpasterskiej Kościoła lokalnego; stanowi najbardziej zasadniczą komórkę organizacyjną Kościoła. W parafiach gromadzi się lud Boży dla sprawowania służby Bożej. Parafia winna być wspólnotą wspólnot. Kapłan prowadzący parafię – to proboszcz; zwykle ma do pomocy współpracowników (wikariuszy). Prawo kanoniczne stanowi, że parafie eryguje biskup diecezjalny i on też mianuje proboszcza, który pod władzą biskupa diecezjalnego, podejmuje pasterską troskę o powierzona mu wspólnotę.

Biskup diecezjalny, wypełniając swoją posługę pasterską, winien troszczyć się o wszystkich wiernych powierzonych jego pieczy; winien zabiegać wszystkimi środkami o wzrost świętości wiernych, zgodnie z własnym powołaniem każdego. Jednym z wyrazów tej pasterskiej troski biskupa jest obowiązek wizytacji diecezji tak, aby raz na pięć lat zwizytował całą diecezję. Co pięć lat, biskup diecezjalny jest zobowiązany przedstawić papieżowi sprawozdanie o stanie powierzonej sobie diecezji (na podstawie Księgi II Kodeksu Prawa Kanonicznego). Poprzednia wizytacja kanoniczna naszej parafii odbyła się 26-27 kwietnia 2015 roku.

Święty Boże! Święty Mocny! ... Od powietrza, głodu, ognia i wojny wybaw nas Panie! – to fragment „Suplikacji” (prośby) – tym śpiewem, którego tekst pochodzi z XVIII w. modlimy się szczególnie w tych dniach, gdy w wielu krajach świata, a także w Polsce zmagamy się z epidemią koronawirusa. „Od powietrza” – czyli od epidemii, zaraźliwych chorób; takie „morowe powietrze”, „zarazy” nawiedzały w przeszłości różne kraje i miasta, niekiedy zupełnie je pustosząc. Modlono się wtedy żarliwie, prosząc o Bożą pomoc, przywołując zwłaszcza św. Rocha – orędownika w modlitwie o ustąpienie zarazy. Św. Roch żył w późnym średniowieczu, miał pochodzić z Montpellier. Jako pielgrzym udał się do Rzymu i tam pielegno-

Nabożeństwa

niedziela:	18.00 – Nabożeństwo Eucharystyczne
poniedziałek:	18.30 – Nabożeństwo do św. Wincencego a Paulo
wtorek:	17.30 – Nowenna do św. Judy Tadeusza
środa:	18.30 – Nabożeństwo do św. Józefa
czwartek:	18.30 – Nabożeństwo do Najświętszej Krwi Jezusa
I czwartek miesiąca:	17.30 – Nowenna ku czci Świętego Jana Pawła II
piątek:	18.30 – Nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusa
sobota:	9.30 – Nowenna do Matki Bożej Niepokalanej Objawiającej Cudowny Medalik
I sobota miesiąca:	11.00 – Nabożeństwo do Niepokalanego Serca NMP

